

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 292.

Anden Session.

77de Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortf.)

Wilens: Det er blot en ganske lille Redactionsbemærkning, hvorom jeg skal tillade mig at gøre en Hensigtning til Udvalget. Saavel i § 3 som i § 4, har Udvalgets Majoritet betjent sig af det Udtryk „fuldbyrdet“; men jeg troer, at det correctere burde ombyttes med et andet, som f. Ex. „sluttet“, indgaaet eller „stiftet“.

J. M. Hansen: Jeg troer dog, det er nødvendigt ved denne Leilighed at fremkalde en Udtalelse af den ærede Ordfører, og maaskee nærmest af den høitærede Cultusminister med Hensyn til et Spørgsmaal om den rette Forstaaelse af § 3; der staaer, at de, som ville indgaae et saadan borgerligt Ægteffab, skulde herom indgive skriftlig Begjering til Dyrigheden o. s. v.“ Jeg vilde rette det Spørgsmaal, som sagt, til den ærede Cultusminister, om en saadan skriftlig Begjering til Dyrigheden skal ledsages med Attest om, at de ikke høre til noget anerkjendt Troessamfund, og i saa Fald, hvem der skal udstede denne Attest, eller om en simpel Dypgivelse af dem selv, at de ikke høre til et anerkjendt Troessamfund, skal være tilstrækkelig. Jeg troer, at det maa være af Vigtighed for de Enkelte, som komme til at benytte denne Lov, at vide, hvorledes de i denne Henseende have at forholde sig. Dernæst skal jeg henvende mig til den ærede Ordfører, for at spørge om den Forstaaelse, som jeg lægger i Slutningsætningen af § 6, er rigtig. Det er jo nemlig nu efter den vedtagne § 2 besluttet, at Personer, som høre til anerkjendte Troessamfund, naar de høre hver til sit, kunne indgaae borgerligt Ægteffab; men der staaer i Slut-

ningen af § 6: „Ligeledes meddeler Dyrigheden inden 8 Dage en Udskrift til den Sognepræst, i hvis Sogn Bruden for Ægteffabet havde hjemme“. Den Sognepræst, i hvis Sogn Bruden har hjemme, maa dog, hvad enten Bruden har været Medlem af Folketirken eller af hvilket som helst anerkjendt Troessamfund, forstaaes her som Folketirkens Sognepræst for det Sogn, hvor Bruden havde Bopæl; men, da der kan være nogen Tvivl, om det ikke skulde være den Præst i det anerkjendte Samfund, hvortil Bruden havde hørt, til hvem denne Anmeldelse skal gjøres, saa kunde jeg ønske at høre den ærede Ordførers Udtalelse herom.

Barfod: Jeg glemte sidst, da jeg havde Ordet, at gøre opmærksom paa et Udtryk i Begyndelsen af § 3, som forekommer mig mindre heldigt. Der staaer nemlig: „fulde herom indgive skriftlig Begjering til Dyrigheden“. En Begjering pleier at kunne aflaaes, men denne Begjering skal dog vel ikke kunne aflaaes, og, for altsaa at gøre det aldeles tydeligt, at der her ikke er Tale om Noget, der skal kunne indrømmes eller aflaaes, men kun om Noget, som Vedkommende er berettiget til at forlange, vilde jeg ønske Ordet „Begjering“ forandret til „Anmeldelse“, hvoraf det tydeligere kunde fremgaae, at den blotte Anmeldelse var tilstrækkelig og intet Afslag kunde tænkes. Jeg veed ikke, om den ærede Ordfører skulde finde sig foranlediget til at udtale sig desangaaende?

Ordføreren: Jeg troer rigtignok, at Slutningen af § 6 maa forstaaes saaledes, at, hvis den Menighed, hvortil Bruden hører, har en Geistlig, der er berettiget til at forrette Vielsen, og han har en Ministerialbog, saa skal Anmeldelsen ske for ham. Jeg troer, at her er udtalt en almindelig Regel, uden at den svækker de specielle og særegne Regler, som ere